

[Brusvang.]

slutte sig. Ved forsvaret var vi med, men da ville de radikale ikke lægge ryg til. Ved finanslovens vedtagelse i april meddelte vi på forhånd skriftligt, at regeringen kunne være sikker på, at 99 pct. af stoffet ville vi stemme for. Da vi havde pressekonflikten, var vi også med til at formulere, at den blev draget ind som en sag her i folketinget.

Jeg synes egentlig, at når man ser historisk på det, har regeringen kunnet regne med os som partner i næsten alle de store sager, der har været. Naturligvis har vi ikke slugt alt råt, men vi har kritisk og vurderende taget vores del af ansvaret. Det er ja fra CD til fortsatte forhandlinger. Det er ja i og for sig også på augustforligets præmisser fremover, men med den lille modifikation, at når regeringen havde sine gode grunde efter sin egen opfattelse til at stille forslaget om den store udgift til EFG uden om partierne, så synes vi jo nok, at vi må anse denne musefældeklauseul for modificeret en smule. Der skal ikke være tale om dramatik eller forvirring, men måske kan vi lidt mere liberalt fremføre egne synspunkter og virke herfor. Det er vor konklusion af det, der er sket, uden nogen dramatik.

Og så om vor forventning til det, der skal ske i august, blot dette, at vi, i øvrigt ligesom de konservative, har sagt, at vi tror ikke, en tidselbuket efter traditionelt socialdemokratisk mønster og med traditionelle socialdemokratiske ingredienser er nok. Men vi har en tro på, at forhandlingerne op til august kan lykkes, og denne tro på, at det kan nytte noget, tror jeg er ret så vigtigt i samarbejdet.

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg vil begynde med ganske på linje med hr. Brusvang at udtale megen anerkendelse til regeringen, og jeg synes, regeringen selv kan hente anerkendelsen hjem i hvert fald i to taler, der er blevet holdt her i dag. Talen fra venstres ordfører og talen fra hr. Poul Schlüter, det konservative folkepartis ordfører. Det er vel snart nogle år siden, man har mødt så megen forligsstemning, som der allerede på forhånd her er tilkendegivet, og selv om ingen af os vil bagatellisere de ting, der siges i vismandsrapporten, må man på den anden side have lov til at sige, at er situationen vanskelig – og det vil ingen benægte – så er det i hvert fald glædeligt, at en regering selv har lagt op til en forligspolitik og nu bliver mødt med for-

ligssynspunkter i et sådant omfang, som det sker her. Det har regeringen god grund til at glæde sig over. Den har også selv været med til at lægge op til det. Jeg synes, man kan udtale anerkendelse både til regeringen og til de partier, der jo ofte har været de helt afgørende oppositionspartier her i salen.

Må jeg så lige ledsage denne anerkendelse med en advarsel, ikke med store ord, men bare ganske almindeligt: nu må socialdemokratiet ikke lade sig forlede af den medgang, der ligger i dette, til at prøve at bruge en krisestemning til at realisere visse partisyndspunkter. Tiden er ikke inde til det. Man vil kunne slå enhver forligsstemning i stykker, lige så snart man begynder at synges med på omkvædet om, at det er det privatkapitalistiske samfund, der er skyld i alt dette, og nu skal man til at lave om på dette samfund. Det er ikke befolkningens holdning. Befolkningen ønsker det privatkapitalistiske system bevaret. Det er ikke det privatkapitalistiske system, der rundt omkring i verden er på retur. Det er de socialistiske systemer, der gradvis tager flere og flere privatkapitalistiske motiver ind i deres produktionssystemer, og derfor er det ikke engang noget, der er på mode, men det er i den aktuelle situation ganske farligt at gøre det.

Må jeg så – det var min egentlige grund til at gå ind i debatten – sige, at centrum-demokraterne har ikke glemt vor forpligtelse til at rejse de kulturpolitiske problemer. Jeg går ud fra, at der ikke fra regeringens side vil være nogen som helst kæden sammen af forlig, der drejer sig om landets økonomi, og så spørgsmålet om det kulturpolitiske. Det ville være meningsløst at gøre det, og det vil navnlig ikke være klogt at gøre det.

Centrum-demokraterne vil med uformindsket styrke køre løs på problemerne omkring den danske folkeskole. Nogle kaldte det en valgfidus, men det er nu en forkert betegnelse, for vi har kørt på det i årevis. Nu behandles disse ting i folketingets undervisningsudvalg. Spørgsmålet om, hvorvidt historieundervisningen er tilfredsstillende, behandles i folketingets undervisningsudvalg foranlediget af os. Spørgsmålet om, hvorvidt der undervises i dansk på tilfredsstillende måde, behandles i udvalget på foranledning af hr. Bertel Haarder. Og vi vil meget snart bede om, at man også tager regning op under samme synsvinkel. Man er i stand til at bevise, at der er himmelvid forskel på det niveau, der lå i eksamenskra-